

DUDY, ZPĚV A POUDAČKY ANEB OPOŽDĚNÁ GRATULACE DO ZÁPADNÍCH ČECH

Marta Ulrychová

Jistě jste si povšimli jedné zajímavé věci – vynikající interpret folkloru se obvykle vyznačuje dvěma i více talenty. Stejná věc platí ostatně i u jiných hudebních žánrů. V následujícím příspěvku si povšimneme několika osobností, jež spojily své nadání ke hře na dudy a ke zpěvu s vypravěčským talentem, který mohly rozvinout buď v kratších literárních útvarech, anebo v drobných folklorních formách. V prvním případě se jedná o vzpomínkovou prózu anebo črtu ze života vesnických či maloměstských lidiček s charakteristikou jejich práce, zábav, vzájemných vztahů a běžných každodenních starostí, tedy formy povětšinou prodchnuté starosvětskou idylikou. Druhý případ představují anekdoty a humorky, pro něž jsem použila nářečního chodského termínu „poudačky“. Můj příspěvek je zároveň opožděnou gratulací třem osobnostem západočeského folklorního revivalu, jejichž kulatá jubilea a jedno půlkulaté v důsledku covidové pandemie unikly pozornosti širší veřejnosti a omezily se zpravidla jen na soukromou sféru. Prvním z nich je hornobřízský rodák Zdeněk Bláha, druhým jeho vrstevník, celoživotní přítel a spoluhráč Antonín Konrády z Domažlic, třetím Bláhův jediný žák, zpěvák a dudák, plzeňský rodák Václav Švík.

Chceme-li charakterizovat osobnost **Zdeňka Bláhy** (* 1929), jsme chyceni do sítě jeho přečetných aktivit, z nichž nevíme, kterou dříve preferovat. Ve svém stručném pojednání se tedy přikloním k obvyklé biografické metodě, která má v případě folklorních interpretů své opodstatnění. Bláha se narodil a prožil dětství v době velké hospodářské krize v městečku Horní Bříze, ležícím cca 11 km severně od Plzně. Díky ložiskům kaolinu se již od 80. let 19. století původní ves stala centrem keramického průmyslu. K pravidelnému setkávání světa vesnice s továrenskými úředníky a dělníky docházelo nejen na místních zábavách, ale v malé místnosti holičského krámu Bláhova otce, lidového muzikanta a organizátora tamějšího hudebního života

Zdeněk Bláha

(Bláha 2017: 10–11). A právě díky tomuto prostředí pánských návštěv, tudíž i rychlé výměny informací ze života nejbližšího okolí, ale i rádoby politických debat a glos se rozvinul Bláhův pozorovací talent, jeho téměř všetečná touha po poznání, zároveň pak i rozšafný humor, s nímž později dokázal bavit a poučit své posluchače na rozhlasových vlnách a při pódiových vystoupeních. V neposlední řadě jím dokáže oblažít i čtenáře svých knih. V kontaktu s obyvateli severního okraje Plzeňska zůstal Bláha i jako absolvent obchodní školy v době svého prvního zaměstnání v Hospodářském družstvu v Plasích (tamtéž: 16–17). Pod otcovým dohledem navštěvoval v plzeňské hudební škole hodiny houslí, posléze v době dospívání ho zaujal kontrabas a teprve po absolvování základní prezenční vojenské služby přišly na řadu i dudy (tamtéž: 14–18).

Vojnu si Bláha odbyl u protiletectvého dělostřelectva v Plzni v kasárnách na Slovanech, kde také zahájil svoji kulturní činnost jako vedoucí vojenského uměleckého souboru Plamen. V Plzni, tentokrát v dělostřeleckých kasárnách na Borech, mu však v soutěžích svým souborem Chop-ráz konkuroval jiný vojín. Nebyl jím nikdo jiný než později známý skladatel Zdeněk Lukáš (tamtéž: 18–20). Z této

rivality se zrodilo celoživotní přátelství, které se v následujících letech utvrdilo, když Lukáš, stojící u zrodu plzeňské rozhlasové redakce tzv. lidové tvořivosti, přizval ke spolupráci právě Zdeňka Bláhu (tamtéž: 21). To už bylo v době, kdy se Bláha, a to konkrétně v Klatovech, dostal poprvé ke hře na dudy. Velkými inspirátory mu v tomto směru byli dudák František Bíba z Dolní Bělé a domažlický „král dudáků“ Bohumil Kraus. Teprve po deseti letech Bláha v letech 1960–1964 svou hru na dudy zdokonalil na pražské konzervatoři ve třídě Alberta Peka (tamtéž: 19–20).

V plzeňské redakci pod Lukášovým vedením Bláha pronikl do tajů harmonie, což zanedlouho uplatnil v prvních úpravách lidových písní, a to především z vlastních zápisů, které pořizoval od útlého mládí právě v okolí svého rodiště.¹ Zde bych ráda zdůraznila, že se nejedná o žádné odložené partitury, ale úpravy dodnes hrané jak dětskými a mládežnickými, tak i dospělými muzikami.

Další hudební činnost Zdeňka Bláhy je neodmyslitelně spjatá s Plzeňským lidovým souborem (PLS, zal. 1953 redaktorem Miroslavem Šmídem), v němž se Bláha coby redaktor uplatnil jako hráč, dramaturg, upravovatel, dirigent a po odchodu Z. Lukáše (1969) i jako vedoucí, mající na starosti veškerou organizační agendu (tamtéž: 25). Tato funkce byla o to závažnější, že Bláha zde pracoval s profesionálními muzikanty rekrutujícími se povětšinou ze členů Plzeňského rozhlasového orchestru (zal. 1946). PLS nepořádal samostatná pódiová vystoupení, byl stále připoután k rozhlasovému studiu, a to obvykle ve večerních a nočních hodinách, tedy poté, co hudebníci odvedli své každodenní penzum na poli symfonické nebo komorní hudby a zpěváci zase povinnosti v rámci své občanské profese.² Díky experimentálnímu studiu se Plzeň pravidelně účastnila

1. Dnešní bilance Bláhových sběrů ze severního Plzeňska činí více než 500 písňových jednotek, úpravy (ve slangu plzeňských muzikantů zvané „bláhoviny“ dosáhly v databázi Ochranném svazu autorském tisícovky).
2. Základ tělesa tvořila smyčcová skupina se dvěma klarinetami a flétnou, k níž se podle potřeby přidávaly bicí nástroje, dudy, 2 trubky, 2 lesní rohy a fagot. Kolem PLSu se seskupilo jádro skladatelů, jež tvořilo protiváhu brněnskému, ostravskému a bratislavskému studiu. Za vše hovoří jména Kabeláčových žáků – Zdeňka Lukáše (1928–2007), Jaroslava Krčka (*1946), Jana Mála (*1938), Jana Slimáčka (*1939), k nimž se posléze připojil Josef Krček (*1946) a Jiří Teml (*1935) (Ulrychová 1996: 434–436).

soutěže Prix de musique folklorique de Radio Bratislava, v níž Bláha coby interpret dvakrát (1982, 1991) obdržel ve skladbě Jaroslava Krčka první cenu. Vítězství si přivezl i ze zahraničí, a sice ze soutěže dudáků ve Francii v roce 1976 (Bláha 2017: 20). V této souvislosti připomeňme také *Koncert pro dudy, smyčce a bicí*, který mu koncem 70. let napsal Jan Málek (tamtéž: 91).

V letech 1958–1998 Bláha připravoval a konferoval pro celostátní vysílání odpolední sobotní pořad *Hrají a zpívají Plzeňáci*, za nějž v roce 1986 obdržel Cenu Československého rozhlasu (Tamtéž: 29–31). V letech 1993–2002 denně vysílal dopolední půlhodinový pořad *Špalíček lidových písní*, později jen jednou týdně. V roce 2003 mu tehdejší ředitel Vladimír Bako neprodloužil smlouvu externího spolupracovníka, nicméně pražská hudební redakce brzy prosadila jeho návrat a Bláha mohl opět zasednout k mikrofonu. O přípravě *Špalíčků* napsal: „*Při jejich přípravě se vždy snažím, aby posluchačům přinášely ‚pět P‘: Potěchu, pohodu, pohlazení, poučení i pobavení. Nejen v písničkách, ale také v doprovodných textech, v nichž se snažím vybrané písně tematicky doplňovat. Pro mne jsou tyto půlhodinky brouzdáním mezi lidmi, s kterými jsem žil, kteří mě hodně naučili a kteří ledacos vtiskli do mé paměti.*“ (Bláha 2011: 3) Podobné pořady Bláha připravoval pro stanici Vltava v relacích *Cesty za folklorem*, *Země zpívá*, *Klenotnice lidové hudby*, *Píseň v srdci zrozená*.

Nerudovský úděl – každý den napsat a navíc odvysílat krátký text reagující na aktuální podněty ze svého okolí – Bláhu přivedl k myšlence připomenout formou portrétů a dalších kratších próz výrazné osobnosti, s nimiž se setkal jak při své profesi, tak ve svém rodišti. Vždy jsou podmíněny osobním vztahem a vzájemnými pravidelnými kontakty. Kniha věnovaná Horní Bříze pod názvem *Lidé a lidičky hornobřížští* (1998) se blíží etnografické próze typu *Lidských dokumentů* (1900) Augusty Šebestové³. Dnes s odstupem čtvrtstoletí lze Bláhova půvabná vyprávění prodchnutá laskavým humorem, porozuměním pro lidské slabosti, láskou k domovu,

3. Augusta Šebestová (1852–1933), rodačka z Kobylí na Moravě, sběratelka a národopisná pracovnice.

ale především úctou k předcházejícím generacím hodnotit jako spolehlivé svědectví o životě malého města v konkrétním časovém úseku počínaje 30. lety 20. století až po jeho sklonek.⁴ Mnoho cenného materiálu přinášejí kapitoly věnované výročnímu zvykosloví („Masopustní veselí“, „Velikonoční ráchání“, „Velikonoční pomlázka“, „Májky a máje“, „Ledecká pout“, „Naši šumavští sousedé“), část vzpomínek patří také hornobřízským muzikantům („Já nic, já muzikant“, „Muzikantské podsvětí“, „Soutěž o nejlepšího tanečníka polky“). Jako znalec často peprného, ale trefného muzikantského výraziva se autor pustil i do oblasti metaforických přirovnání, frazeologismů a přísloví („Do hospody skokem, z hospody krokem“, „Všechny muzikantské cesty vedou od hospody k hospodě“ aj.). Útlocitní čtenáři necht' odpustit, ocitujeme-li zde několik průpovědek vyjadřujících nadměrné požití alkoholu, jež Bláha zaznamenal od lidového muzikanta, kontrabasisty Karla Šlaufa: „*Ten si přihnul, ten přebral, je pěkně nacáknutej, je nalitej, ten si jí vede, ten jí má, chytil jí, namazal se, hleďte ho, Bumbálka, hoří mu v troudniku, ten zná mluvnicki, ten bručí, plete krajky, je zcuchanej. Někde se zdrcnul, nařuknul, je namol, nachmelenej, zmrskanej, napařenej, ncumranej, je jako motyka, jako slíva. Má těžkej jazyk, má špičku, opičku, má v hlavě, v kotrbě, má páru, drbici, cvrčky v palici, má nakoupeno. Svítí mu z očí, motá se, mazal deku, mazal kouli, mazal šišku, udělal si bene, sedla mu na záda, vyrazil si z kopejtka, kouknul se ke dnu.*“ (Bláha 1998: 38–39)

Dalším počinem, jímž Bláha zviditelnil své rodiště, bylo založení folklorního souboru Úsměv. Stalo se tak v roce 1957. Zatímco taneční složku tvořili ryzí amatéři, příslušníci různých profesí, v kapele převažovali profesionálové (Ulrychová 1999: 84–85). Později se vedení taneční složky ujala jeho druhá žena Věra Bláhová-Rozsypalová (1941–2010), která zde vytvořila do dnešních dnů stále prezentované choreografie (Bláha 2017: 52–56).

4. Takto Bláha navázal na knihy vzpomínek *Moji milí, drazí* (1995, 1998) napsané někdejší ředitelkou Národopisného muzea Plzeňska Marií Ulčovou (1925–1998), s níž často spolupracoval a která mohla do jisté míry být i jeho inspirátorkou.

Nelze rovněž opomenout Bláhovu účast na přípravě folklorních festivalů. Má na svém kontě řadu pořadů na Mezinárodním folklorním festivalu Strážnice, na Chodských slavnostech a na Mezinárodním dudáckém festivalu ve Strakoncích (do roku 2016), kde byl též několikrát jmenován předsedou programové komise.

Zdeněk Bláha je podepsán pod osmi gramofonovými deskami, devatenácti CD a osmi publikacemi, v nichž se věnuje svým přátelům z Chodska, spolupracovníkům z plzeňského rozhlasu a hornobřízským rodákům. Za jeho činnost se mu dostalo řady ocenění.⁵

Konečně je čas se zmínit o Bláhově velké celoživotní lásce – Chodsku, kam pravidelně zajížděl, kde hrál, vystupoval, zapisoval a natáčel. Zde se také v dílně nástrojaře a výrobce dud Jakuba Konrádyho (1905–1987) setkal s jeho synovcem Antonínem, celoživotním přítelem a spoluzakladatelem Konrádyho dudácké muziky.

Antonín Konrády (*1931) vyrostl ve zdech královského města Domažlice v nepříliš majetné, ale hudbymilovné rodině městského zaměstnance. V dětství hrál na heligonku, klavír, s nepatrným úspěchem na housle, ale s o to větší razancí na bubínek. Na dudy začal hrát v době dospívání pod vedením výtečného domažlického dudáka Rudolfa Svačiny (1900–1997). Po válce se vyučil radiotechnikem, což se mu později hodilo při ozvučování pořadů a výroby netradičních nápaditých ozembouchů. Bezprostředně po válce ho také neminula obliba jazzových kapel. Svůj sen hráče na bicí si plnil v domažlickém orchestru Mistral (Fliegerová 2012: 9–72).

Antonín Konrády je dodnes hvězdou kapely, kterou v roce 1955 spoluzaložil. Muzika se brzy prosadila při místních oslavách, záhy také překročila naše hranice (nejčastěji byla a je zvána do sousedního Německa). Protože plnila především zábavní funkci, Antonín osvěžoval (a je tomu tak dodnes) její vystoupení svými

5. Kromě již výše uvedené Ceny Československého rozhlasu (1986) to byla Cena Ministerstva kultury za celoživotní práci s folklorem (2007), Pamětní medaile Města Domažlic (2009), bylo mu uděleno Čestné občanství města Horní Bříza (2010), byl uveden do Síně slávy v Národním ústavu lidové kultury ve Strážnici (2009) a do Dvorany slávy na Krajském úřadě v Plzni za celoživotní přínos v oblasti folklorních tradic.

Antonín Konrády

„poudačkami“, které vypráví jen tak mimochodem v krátkých pauzách mezi jednotlivými písněmi. Zůstává jejich nejlepším interpretem díky osobitosti svého projevu kořeněného nářečím a intonací obyvatel jihozápadních Čech. Podle vlastních slov jich má na svém repertoáru kolem devadesáti. Mnohé z nich se opírají o všeobecně známé syžety. Setkáváme se u nich s typem, který brněnský folklorista Oldřich Sirovátka klasifikoval jako tzv. dějovou, epickou anekdotu s trojdílnou stavbou (Sirovátka 2000: 167). Nejčastější jsou však v Konrádyho repertoáru anekdoty, které bychom mohli zařadit do oblasti tzv. nechtěného humoru (tamtéž: 168). Jedná se většinou o útvary líčící věrohodnou událost, jež mají svou formou blízko k humorkám či memorátům. V Konrádyho „poudačkách“ se to jen hemží starými tetkami a strýčky majícími problémy se sklerózou. Nevím, zda jsou tyto projevy někde uloženy v rozhlasové či soukromé fonotéce. Antonín Konrády k nim sahá většinou na akcích komornějšího charakteru. Jistě by si zasloužily zaznamenat a podrobit hlubší analýze. Přináším malou ukázkou, která je ovšem převzata z publikace, postrádá tudíž mnohá specifika interpretovy mluvy.

„Dvě babičky zalejvaly hrob na klenečském hřbitově a vzpomínaly, co s těma svejma dědouškama v tom životě krásnýho prožily, až ta jedna povídá: ‚Ty Manko, kolipak tě je vůbec let?‘ Manka povídá: ‚Mně, mně už holka táhne na vosumasedumdesát.‘ ‚Hmmm.‘ ‚A kolipa je tobě, Hanče?‘ ‚Holka, ani se neptej. Mně už táhne na vosumadevadesát.‘ ‚Vosumadevadesát?‘ ‚To už abys nechodila ze hřítova domu!‘“ (Fliegelová 2012: 107)

„V Klenci na lajci pod lipou seděl starej děřeček a naříkal. Přišel k němu takovej mladej chasník a zeptal se ho: ‚Dědečku, copa tak naříkáte, copak se vám stálo?‘ ‚Ale nic, já mám doma takovou pěknou ženušku k pomilování...‘ ‚A už to nejde tak jako za mlada, vete?‘ povídá chasník. ‚Ale jó,“ povídá dědek, ‚de to furt, jenže já si nemůžu vzpomenout, kde bydlím!‘“ (Fliegelová 2012: 161)

Třetí osobností, pro niž je námi vybrané specifické spojení hudby a slova charakteristické, je **Václav Švík** (*1946). Když se před osmdesáti lety snažil sběratel Oldřich Blecha charakterizovat lidovou píseň z Plzeňska a její nositele, sáhl ke slovům jako „žertovná rozvážnost“, „furiantství“ či „dobrosrdečná humornost“ (Ulrychová 1997: 433). Ptáme-li se, čím projev nám může v současné době podobné charakteristiky evokovat, pak je to jednoznačně právě Václav Švík. Vedle Zory Soukupové (1922–1981), Věry Příkazské (*1931), Jaromíra Horáka (1918–1984) či Jiřího Pospíšila (1927–2004) je bezpochyby jedním z nejlepších interpretů české lidové písně. Vyrostl v Přešticích, městě ležícím na jih od Plzně, má tedy blízko jak k plzeňskému, tak chodskému folkloru. Působil v Souboru písní a tanců Škoda Plzeň (dnes soubor Mladina), v současné době je již dlouholetým zasloužilým členem Konrádyho dudácké muziky. Zde se od Antonína Konrádyho přiučil mnohým „poudačkám“ a stal se rovněž jejich osobitým interpretem. Jeho projev je však zemitější a stále úsměvný. Jako dudák je jediným žákem Zdeňka Bláhy, tedy výjimkou potvrzující pravidlo. Jak k tomuto sblížení došlo, se dozvídáme přímo z Bláhových vzpomínek:

„Bylo to v sedmapadesátém roce, kdy jsem předsedal porotě na ústředním kole soutěže tvořivosti mládeže v Brně. Desítky mladých soutěžících dudáků tam tehdy vévodil jedenáctiletý Vašek Švík

Václav Švík

z Přeštic. Při hodnocení jeho vystoupení jsem ocenil nejen výborné dudání, ale také pěkné prozpěvování. Bohužel ty moudré řeči, které vedl mezi písničkami, nebyly vhodné k jeho věku, myslím, že mu je napsal pan učitel Jiří Kajer.⁶ Co se ale nestalo? V poslední řadě sedící Vaškova maminka vyskočila ze židle jako píchnutá žihadlem a s přeštickým temperamentem vykřikla: „Jen nemyslete, pane Bláho, náš Vašek je sečtělej!“

6. Jiří Kajer (1904–1969) se narodil ve Spáleném Poříčí. Vřelý vztah k Chodsku zásadním způsobem ovlivnil jeho gymnaziální profesor, významný chodský národopisec Jan František Hruška. Po několikaleté praxi získal Kajer místo učitele v Poběžovicích. V nedalekém Postřekově se oženil a založil zde tzv. národopisnou skupinu, pro niž sestavoval pásma lidových písní a vyprávění. Podílel se také na přípravách odhalení Baarova pomníku na Výhledech. Kromě hudebního folkloru se zajímal i o lidová vyprávění, zejména humorky. V roce 1939 po zabrání horního Chodska se natrvalo odstěhoval do Plzně. Zatímco jeho *Chodské pohádky* (1932) zůstávají u našich odborníků téměř bez povšimnutí (Tille je ve svém soupisu neuvádí), druhá sbírka *Vod hu nás* (1941) byla v tehdejší situaci chápána jako manifestace, jako „*tichá, ale proto důraznější připomínka, že Chodsko je naše*“ (Ulrychová 2005: 639).

Brno mělo své pokračování. V hudební redakci plzeňského rádia zazvonil telefon. Pan Bláha prý má na vrátnici návštěvu. Čekala tam na mě maminka Šviková se svou ratolestí a hned na mě po přešticu spustila: „Jdeme od pana učitele Kajera, který vám vzkazuje, že už Vašíka na dudy víc nenaučí a vy že to dokážete. V košíku mám dvacet vajec, a pokud si Vaška vezmete do parády, jsou vaše. Jestli ne, tak je tady před vašima vočima rozbiju na cimpr campr.“ Vrátná se jen křížovala a představa, že bych musel rozbítá vejce hadrem vytírat, mě donutila říci ANO! Pan učitel Kajer mu [Václavovi] dal v dudání dobré základy a já provedl tu nadstavbu. Hned jsem pro něho také napsal variace na několik chodských písniček a zkusil je s ním ve studiu natočit. Pravdu dím, do té doby jsem se neseťkal s tak krásným dětským sopránkem a výsledek natáčení byl obdivuhodný. Naštěstí se v rozhlasovém archivu tyto nahrávky dochovaly.“ (Bláha 2017: 26)

Všichni tři výše uvedení gratulanti patří k silné generaci interpretů hudebního folkloru, která u nás vyrostla, a to jak v Čechách, tak na Moravě, ve specifických podmínkách poválečného vývoje, kdy se folklor stal jedním z žánrů, upřednostňovaných naší kulturní politikou. Ta dávala šanci mladým lidem, podporovala jejich chuť a tvořivé schopnosti. Nově vznikající soubory, ale i jednotlivci nalézali podporu u velkých podniků, které nadšené interprety zpětně využívaly ke své reprezentaci. Pěstovat scénický folklor mělo i své výhody v podobě cest do zahraničí, zejména pak do západních zemí, na něž by dotyční v tamějších podmínkách nemohli ani pomyslet.

Byla to zároveň také doba regionálních stanic, které zaměstnávaly erudované redaktory a disponovaly vlastními tělesy, zaměřenými pouze na interpretaci lidové hudby. Jejich studiové nahrávky obohacovaly rozhlasovou fonotéku pravidelnými frekvencemi. V Plzni to byl především Plzeňský lidový soubor. Sem, do redakce a studií Československého rozhlasu v Plzni však našla cestu i řada vynikajících zpěváků a hudebníků z Plzeňska a Chodska, jejichž interpretační výkony znamenaly pro jistý konkrétní region závaznou normu a v celostátním vysílání se pak stávaly jeho vizitkou. Zásadní roli zde sehrál Zdeněk Bláha, jemuž jsem z tohoto

důvodu věnovala v příspěvku největší pozornost. Troufám si říci, že bez jeho činorodosti by plzeňské studio nezískalo svými pořady onu prestiž, již se po dlouhou dobu v celostátním kontextu těšilo.

To, co jsem zde uvedla, platí o všech našich oslavencích, úzce spjatých právě s plzeňskými soubory a rozhlasovým studiem. Díky němu tito interpreti vešli ve známost širokého okruhu posluchačů, kteří je posléze – při živém setkání – vnímali již jako dobře etablované populární osobnosti. Dnes se jejich akční rádius, což vzhledem k věku platí zejména o Václavu Švíkovi, omezuje právě jen na živá setkání v rámci besed, plesů a festivalových vystoupení. V rámci této primární komunikace se pak dostává ke slovu i mluvené slovo, jež svou bezprostředností působí jako nečekaně navozená improvizovaná zábava.

Zdeněk Bláha, Antonín Konrády a o generaci mladší Václav Švík dnes náleží k nejvýraznějším osobnostem západočeského folklorního hnutí. Třikrát políbeni múzou (což každému není dáno) rozdávali a rozdávají pohodu a radost nejen ve svém regionu, ale díky rozhlasovým a televizním relacím i v celonárodním kontextu. Patří jim velká gratulace, ale také obdiv a uznání nás, jejich vděčných posluchačů a obdivovatelů.

Literatura:

- BLÁHA, Zdeněk 1998: *Lidé a lidičky hornobřízští*. Horní Bříza: Keramika.
- BLÁHA, Zdeněk 2011: *Špalíčky lidových písní. Rozhlasová ohlédnutí*. Horní Bříza: Zdeněk Bláha.
- BLÁHA, Zdeněk 2017: *Můj život s lidovou muzikou*. Plzeň: NAVA.
- FLIEGELOVÁ, Ludmila 2012: *Antonín Konrády. Veselé vzpomínání na muzikantský život s Konrádyho dudáckou muziku*. Domažlice: vl. nákl.
- SIROVÁTKA, Oldřich 2002 (1987): Technika anekdoty aneb Jak se dělají vtipy. In: *Folkloristické studie*. Brno: Etnologický ústav Akademie věd České republiky.
- ULRYCHOVÁ, Marta 1996: Ohlédnutí za Plzeňským lidovým souborem. In: *Folklorní hnutí v ČR po r. 1945 – II*. Praha: Folklorní sdružení, s. 433–436.
- ULRYCHOVÁ, Marta 1997: Oldřich Blecha a lidová píseň Plzeňska. In: *Hudební kultura XV. Hudba a její posluchači*. Plzeň: Západočeská univerzita v Plzni, Pedagogická fakulta, s. 67–77.
- ULRYCHOVÁ, Marta 2005: Prozaický folklor na Chodsku. In: *Český les. Příroda – historie – život*. Praha: Baset, s. 635–640.

Bagpipes, Singing, and Stories: Belated Congratulations to West Bohemia

The paper focuses on three personalities of the West Bohemian folk revival, who share a similar talent for bagpipe playing, singing, and storytelling. They are Zdeněk Bláha (*1929), Antonín Konrády (*1931), and Václav Švík (*1946). Bláha's talent for storytelling is revealed not only in spoken form but also in his writing, where he recalls various characters from his birthplace, as well as images from the musical life of West Bohemia, as related to his professional life. Bláha's activities have been numerous: collecting, arranging, performing, and organizing. As a conductor of the radio music ensemble (the Pilsen Folk Ensemble), he focused on the interpretation of regional folk music. He also founded the Úsměv folklore ensemble. Finally, he is a board member of the International Bagpipe Festival in Strakonice, involved in programing and competition jury responsibilities. Frequent participant, Antonín Konrády is also an excellent bagpiper, outstanding singer, and popular storyteller about people in the Chodsko region. Bláha's only pupil Václav Švík is presented in this paper as one of the best contemporary performers of Czech folk song. Included also is an amusing excerpt from Blaha's reminiscent prose about Švík as a bagpiper.

Key words: Folk revival, Czech lands, bagpipe playing, storytelling, memoirs, humorous stories, Zdeněk Bláha, Antonín Konrády, Václav Švík.